

Esteve Riambau Quadern de cinema

El centenari de Howard Hughes, l'any d'«El aviador», ressuscita la figura del productor. Aquí, Lauren Films celebra noces de plata

Productors de pel·lícula

Avui es compleixen cent anys del naixement de Howard Hughes, un dels productors més atípics de Hollywood. La seva vida ha estat glossada per la pel·lícula *El aviador* aquest mateix any i dona una idea d'aquest magnat que va fer fortuna amb la indústria aeronàutica i va volar fins a Hollywood. Excèntric fins a la paranoia que el va recloure en un hotel durant els darrers anys de la seva vida, individualista fins a l'extrem d'oposar-se al poder econòmic i polític, a més de seductor compulsiu, el productor d'*Àngels del inferno* tenia tots els tics propis d'aquesta professió. Els capricis de nou-ric, el cigar a la boca i el descapotable amb rossa oxigenada formen part de la caricatura que ha fet fortuna però no sempre s'ajusta a la realitat. Al mateix film dirigit per Martin Scorsese queda clar que Hughes era un nouvingut al qual els productors habituals de la Meca del cinema li negaven càmeres i pel·lícula verge.

Els temps han canviat i ja no és tan freqüent trobar productors com Hughes. Hollywood tampoc no és el que era i ja fa temps que els vells *tycoons* han estat substituïts per executius agressius formats en màsters de direcció d'empreses. Un d'ells va rebre el vell Billy Wilder quan el director de *L'apartament* encara volia rodar una altra pel·lícula. L'executiu li va preguntar: "Mr. Wilder, vostè què havia fet abans?". "Vostè primer", li va respondre el realitzador, com si es tractés d'una enginyosa rèplica de qualsevol de les comèdies àcides del director.

Malgrat la llegenda negra que afecta la figura del productor, n'hi

Leonardo DiCaprio va saber-se posar, de la mà de Martin Scorsese, en la turmentada pell de Howard Hughes ■ ARXIU

ha hagut que es mereixerien un lloc a la història del cine si no fos perquè, durant un temps, el director ha estat l'estrella, i els actors sempre disposen de les lletres més grans a les marquesines. Si, tanmateix, cal buscar el veritable responsable d'*Allò que el vent s'endugué* no és cap dels directors que van passar pel plató sinó el productor David O'Selznick. Ell va lluitar per adaptar la novel·la de Margaret Mitchell i va triar Clark Gable i Vivien Leigh. A la Warner,

Hollywood ja no és el que era, fa temps que els vells magnats han estat substituïts per executius agressius formats en màsters empresarials

les estrelles aportaven el glamur i directors com Michael Curtiz aplicaven el seu art per fer films com *Casablanca*, però el lema de l'estudi, en boca d'un dels germans que el comandaven, era: "No la vull bona, la vull dimarts!".

A Europa també n'hi ha hagut de grans productors. Bona part del millor cinema italià es deu a Dino de Laurentiis, Franco Cristaldi i Carlo Ponti. Els joves de la Nouvelle Vague francesa tampoc no haurien arribat gaire lluny

sense Georges de Beauregard o Anatole Dauman i el cine espanyol del franquisme va haver de tolerar Elías Querejeta, entestat a demostrar que es podia fer un cine digne malgrat la censura de la dictadura. Hughes també va ser un productor a contracorrent. Per aquest motiu, la seva vida ha estat objecte d'un film. Altres vides de productors també serien dignes de ser traslladades a la pantalla, ja fos en format èpic, drames, comèdies o històries de terror.

Lauren Films celebra els 25 anys

■ Aquests dies Lauren Films compleix vint-i-cinc anys d'existència i, per celebrar-ho, el dia 29 vendrà les entrades a les nombroses sales que té escampades pel nostre país al simbòlic preu d'un euro.

Darrerament, l'empresa catalana no es pot dir que hagi passat pels seus moments més gloriosos, però el sol fet que hagi sobreviscut a una greu crisi és el millor motiu per commemorar les noces de plata d'una marca sorgida de l'empenta d'Antoni Llorens.

La trajectòria del fill del projectonista de Cambrils fins que ha arribat a tractar-se de tu a tu amb Woody Allen o a competir amb les recaptacions de les *majors* nord-

americanes forma part de l'èpica dels magnats de la indústria cinematogràfica. El seu món és el de la distribució i l'exhibició, però també ha fet incursions com a productor.

Almodóvar i 'La vida es bella'

Ell va ser, sense anar més lluny, qui va fer que Pedro Almodóvar trepitgés per primer cop la catifa dels Oscars quan *Mujeres al borde de un ataque de nervios* va ser nominada l'any 1989. Molts directors catalans deuen també a Lauren que els seus films s'hagin distribuït i exhibit amb la inconfusible melodia de l'empresa. Tot un símbol que ara arriba al

Antoni Llorens, cinc lustres competint amb les 'majors' ■ FRANCESC MELCION

quart de segle després d'una trajectòria no apta per a cardíacs.

Cal conèixer, tanmateix, el tarannà d'Antoni Llorens per intuir que la vida del productor, distribuïdor i exhibidor no ha de ser fàcil. Cal un caràcter especial i, sobretot, un determinat sentit de l'olfacte per decidir, contra pronòstic, que cal comprar *La vida es bella* o apostar per *Tigre y dragón* i guardar-les dins d'un calaix fins que triomfin a la cerimònia dels Oscars i tothom en parli. Com si des d'aquí —i aquí hi ha l'aposta del jugador que tot empresari cinematogràfic porta dins— fos possible predir què és el que la indústria de Hollywood decidirà.